

KRISTINA KOČAN

nádas

(TRSTIČEVJE)

*szeretek a nap
végén megmerülni a tó
színét mélyzöldről feketére
simítani puba és selymes
mozdulatokkal melyeket
csak a fecskék hibátlan
föl-le röpte zavar
meg olykor ha leszállnak
a víz színére hosszú korttyal
inni lemerülök nehogy
szárnyukkal arcom ériék
sikamlós útjukat lombos
fák nézik a fővenyről
a tavirózsák a sekély
part menti vízben nedvesen
illatoznak a fecskék
meg egyenként
böknek minden csillagra
míg kigyullad
az összes sorra
azt se tudják
forróak vagy kihültek
ott fenn már úszom kifelé
futok törölközőbe
csavarva magam
réce szitakötő és béka
a sásban elpihen
nyugodt lélegzetvételük
még hosszú percekig
az enyém is igen*

későnyár, szabadság

(POZNOPOLETNE PROSTOSTI)

*augusztus este
valahol
távol a réten egy gyerek
sikít a kukoricaföld
labirintusában*

*bújócska zajlik
a gólyák közben
messze indulnak
valaki kiszáll
a játékból az égre pillant
figyel beszívja
langymeleg
páráját a késő nyárnak
és rövidnadrágban izzadó
saját bőrének mire
a játéknak vége
előjön visszanez
a már egy éve tartó
régi gyászra
belekapar a
száraz földbe
arcához emeli
szagolja tátott
szájjal
illatát*

TÓTH KRISZTINA FORDÍTÁSA

az esőig tartó séta, avagy a vörös kardinális

(HOJA DO DEŽJA ALI RDEČI KARDINAL)

*gyalog voltál az
utcán ma állítólag
megmentettél egy
macskát gondolod
hogy tényleg
segítségre szorult
én otthon ültem
Agnes Martinről
töprengve meg
arról a vörös madárról
amit úgy festett le
hogy a képre rá sem került
bitetlenkedve bámultam
a reprodukciót
New Yorkból*

hoztuk azért
arra kíváncsi lettem
volna hogy az a vörös
madár kardináispinty
vagy valami más
alighanem olyan
messzire eljutottál
hogy ott már csak
bőrig ázni lehetett
itt most nagy tócsa
van a padlón

tervezet

(OSNUTEK)

várok de közben
virágot ültetek a Szahara
felét idehordja a bőra
maga is köhög amikor
a napba néz hasogat
a derekam hogy a
munkától vagy a várakozástól-e
aztán zenehallgatás
kesernyés dallamok
megízlelése
a közelemben macska
és idő lopakszik
meg csapong
négy fecske
szinte nekem
repülnek az ablaknak
alig látni valamit
halálfeketéek
szárnyak
homokból
levegőleccserek
türelmetlenek
mintha nem volna
méltó fészük
mikor jössz?
a homokot is föl kell söpörnöm

vágányok

(TIRJE)

*néha éjjel hallani
a vonatok behatolnak kettőnk
hálószobájába ez különösen
nyáron hallható amikor nyitott ablaknál alszunk
gyakran lassúak
csikorogva fékeznek nem hagynak
aludni hallgatom őket mindig
olyan helyen éltem ahol
nyáron éjszaka vonatok hallatszottak
gyermekkoromban volt a legtávolabb
a vasút
útközben patak
amelyben brekegtek a békák
túlharsogták az éjjeli vonatfüttyöt
később közelebb kerültek
a vágányok
meg a hangos baglyok
a vas visszhangjába éjszaka
csupán a tücskök ciripelése vegyül
azt nem bírja
soha túlharsogni*

TÉREY JÁNOS FORDÍTÁSA

ALEŠ ŠTEGER

Orom, mondta az Úristen...

(GOSPOD JE REKEL GORA...)

*Orom, mondta az Úristen.
Hó esett, és belepte őt.*

*Az Úristen megidézte a tavaszt,
Amely máris leszaladt az oromról.*

*Az Úristen fölszívódott a fenyőriügyekben.
A felszínen lobogott a nyár.*

*Az Úristen az embert figyelte,
Aki őbenne mosdott.*